

Arrest

nr. 223 408 van 28 juni 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkrijgt van de Belgische autoriteiten een visum type D geldig van 20 april 2013 tot 20 april 2014 om zijn moeder, in België erkend als vluchteling, te vervoegen. Hij betreedt op 23 april 2013 het Schengengrondgebied en verkrijgt een Belgische verblijfstitel geldig tot 20 april 2014.

1.2. Verzoeker dient op 25 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Een vinger-afdrukkenonderzoek leert dat hij op 13 januari 2014 ook reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland. Op 10 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook in beroep wordt verzoeker door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd (RvV 2 juli 2018, nr. 206 385).

1.2. Op 13 augustus 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit volgend verzoek wordt op 24 september 2018 niet ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, en dat ook hijzelf niet over dergelijke elementen beschikt.

1.3. Op 16 januari 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van een Belgische onderdaan. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk weigert op 16 januari 2019 deze aanvraag in overweging te nemen, omdat het bewijs van verwantschap ontbreekt. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt verworpen (RvV 21 mei 2019, nr. 221 488).

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 22 januari 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt op 5 maart 2019 ingetrokken.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 6 maart 2019 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.M.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Somalië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/09/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt [...]:

[...]

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegekelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

[...]

Verwerende partij verliest echter het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schendig inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij is de zoon van een Belgische onderdaan en vroeg tevens gezinshereniging aan met haar moeder. Deze aanvraag werd weliswaar afgewezen, maar zij ging hiertegen in beroep. Dat beroep is nog steeds hangende bij Uw Raad.

In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij. Immers, alle familieleden van verzoekende partij wonen in België en haar moeder bezit de Belgische nationaliteit.

Verwerende partij was hiervan op de hoogte, toch zwijgt zij er in alle talen over. Bovendien werd aan verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend dd. 24 januari 2019.

Verzoekende partij tekende hiertegen beroep aan. Dat beroep is nog steeds hangende. Verzoekende partij begrijpt niet op welke grond verwerende partij meent opnieuw exact dezelfde beslissing te kunnen nemen. Verwerende partij heeft dan ook op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht geschonden.

Daarnaast heeft verzoekende partij tijdens haar asielaanvraag uitvoerig uiteengezet niet terug te kunnen naar Somalië gezien zij er vreest voor haar leven en er onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende behandeling, wat een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar haar land van herkomst, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

[...] SUBSIDIAIR - Verzoekende partij weet momenteel nog niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zouden uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées a un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en de asielprocedure is nog hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

[...] Wat betreft het aantonen van belang:

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

[...] Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.

In die zin schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 en 13 van het EVRM.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de CGVS op 24.09.2018 verzoekers tweede verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaarde daar verzoeker tweede verzoek steunt op dezelfde motieven die hij in zijn eerste verzoek tot internationale bescherming aanhaalde. Dit verzoek werd bij arrest nr. 206.385 d.d. 02.07.2018 van de Raad negatief afgesloten.

Artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.(...)”

Artikel 75 van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“§ 1. Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Uit die bepalingen blijkt dat het feit dat de termijn voor het indienen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS nog loopt, niet in de weg staat dat het attest van immatriculatie zoals afgeleverd bij het indienen van een verzoek tot internationale bescherming wordt ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model overeenkomstig bijlage 13quinquies, wordt afgegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris is in tegendeel bij gebonden bevoegdheid gehouden hiertoe over te gaan, indien de vreemdeling tevens onregelmatig in het Rijk verblijft, en dit “onverminderd” de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980. Uit artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de rechten van de asielzoeker worden gewaarborgd door het feit dat dit terugkeerbesluit niet kan worden uitgevoerd tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS, noch tijdens de behandeling van dit beroep.

Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris, op grond van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, ertoe gehouden om onverwijld tot een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verleend in de bestreden beslissingen over te gaan, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de CGVS verwerpt, en verzoekende partij onregelmatig in het Rijk verblijft.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en in uitvoering van de artikelen 75 §2 en 81 van het KB van 8 oktober 1981. Zowel de juridische bepalingen als de feitelijke overwegingen, namelijk dat door de CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verzoeker houdt verkeerdelijk voor als zou hij onmiddellijk kunnen worden onderworpen aan een maatregel tot gedwongen verwijdering. Hij dient zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij het hem al dan niet vrijstaat terug te keren naar haar land van herkomst.

Daar waar verzoeker verwijst naar artikel 3 EVRM en hij beweert dat hij in Somalië vreest voor zijn leven en er een risico loop op foltering en er onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende behandeling, dient te worden opgemerkt dat zowel de CGVS als de Raad verzoekers asielrelaas reeds hebben onderzocht in het licht van een eventuele schending van artikel 3 EVRM en tot het besluit kwamen dat er voor verzoeker geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

De beslissing van de CGVS d.d. 24.09.2019 is geldig in het rechtsverkeer aanwezig zolang geen negatieve beslissing wordt genomen door de Raad, voor zover verzoeker er daadwerkelijk een beroep tegen zou hebben ingesteld. Tot op dat moment kan bijgevolg worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending oplevert van artikel 3 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat het Bestuur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, een onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft uitgevoerd. Die evaluatie luidt als volgt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

Hoger belang van het kind : niet van toepassing

Gezins- en familieleven : Betrokkene is meerderjarig. In dit geval staat het familie of gezinsleven enkel vast als het bewijs wordt geleverd van bijkomende elementen van hechtheid of afhankelijkheid, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid tussen elkaar of de reële banden tussen personen.

Betrokkene levert geen bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid met zijn ouders. Het gezinsleven met zijn ouders wordt niet aannemelijk gemaakt. Daarnaast wonen betrokkene kinderen en vrouw nog in Somalië. Een terugkeer naar het land van herkomst heeft dus niet tot gevolg dat hij gescheiden wordt van zijn gezin, wel integendeel.

Gezondheidstoestand : normaal

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.”

2.3. Hoewel verweerder op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in bepaalde gevallen is gebonden om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt. Een dergelijke verplichting geldt bijvoorbeeld niet indien de effectieve verwijdering van de vreemdeling in strijd is met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het onregelmatig karakter van het verblijf volstaat op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten zoals vervat in de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

De wetgever voorzag in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zo ook het volgende: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Verzoeker stelt de zoon te zijn van een Belgische onderdaan en in deze hoedanigheid recent nog een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend. Hij stelt dat, naast zijn Belgische moeder, ook zijn andere familieleden in België verblijven. Hij betoogt dat met dit gezins- en familieleven in België geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Niettegenstaande de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk op 16 januari 2019 weigerde om verzoekers aanvraag tot gezinshereniging in overweging te nemen omwille van het ontbreken van een bewijs van de familieband, stelt de Raad vast dat, gelet op de stukken van het administratief dossier, niet blijkt dat er een redelijke twijfel mogelijk is over het gegeven dat verzoeker daadwerkelijk een Belgische moeder heeft. Er moet zo worden vastgesteld dat verzoekers identiteit niet ter discussie staat en hij in 2013 een visum lang verblijf kreeg van de Belgische autoriteiten om, samen met zijn broers en zussen, in België te worden herenigd met zijn moeder. Verzoeker verkreeg een verblijfstitel geldig tot 20 april 2014. Achteraf blijkt ook niet dat er alsnog enige twijfel zou zijn gerezen over de familieband. In het kader van verzoekers verzoeken om internationale bescherming werd ook aanvaard dat verzoekers moeder in België verblijft. In een document “*Evaluatie artikel 74/13*” van 22 januari 2019, zoals dit is terug te vinden in het administratief dossier, kan verder worden gelezen: “*Gezins- en familieleven: Moeder en vader van betrokkene verblijven in België de genaamden [...]. Betrokkene overweegt ook een aanvraag voor gezinshereniging.*” Ondanks deze vaststelling en zonder verdere redengeving, wordt in dit stuk besloten dat er geen elementen zijn die problemen opleveren voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het gezins- of familieleven van verzoeker in België. De loutere vaststelling in een voorbereidend stuk dat er effectief sprake is van gezins- of familieleden in België, volstaat niet om dit te kunnen vaststellen, als hieromtrent geen enkele verdere beoordeling of verder onderzoek blijkt, zoals in casu.

In de nota met opmerkingen betoogt verweerder dat het administratief dossier wel degelijk een stuk bevat waarin een beoordeling over dit gezins- of familieleven is doorgevoerd. Zij geeft dit stuk weer. Een dergelijk stuk is evenwel niet terug te vinden in het administratief dossier zoals verweerder dit heeft neergelegd bij de Raad. Verweerder laat ook na dit stuk alsnog te voegen bij zijn nota. De Raad kan het bestaan van dit stuk dus niet vaststellen, net zomin als de datum waarop dit stuk dan zou zijn opgesteld, en zo ook geen zekerheid verkrijgen dat het gevoerde onderzoek daadwerkelijk reeds plaatsvond voor het nemen van de bestreden beslissing.

Dit alles nog daargelaten de vraag of, van zodra wordt vastgesteld dat er sprake is van een minderjarig kind, een gezins- of familieleven of gezondheidsproblemen, de motieven hieromtrent niet in de bestreden beslissing zelf – minstens in een andere bestuurlijke beslissing waarvan de betrokken vreemdeling kennis heeft gekregen – moeten worden opgenomen, dit gelet op het bepaalde door het Hof van Justitie van de Europese Unie dat het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging vereist dat een besluit tot verwijdering op voldoende specifieke en concrete wijze wordt gemotiveerd opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom de door hem opgeworpen elementen niet worden aanvaard (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Op basis van de stukken zoals deze voorliggen, kan de Raad niet vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het gezins- of familieleven in België van verzoeker met zijn Belgische moeder en andere familieleden, zoals dit wordt opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de voorliggende omstandigheden dient een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS